

479, 939, 914, 919 ΑΚ

Μεταβιβάσεις που υπάγονται στο πραγματικό των άρθρων 479 και 939 ΑΚ δεν συνιστούν αδικοπραξία των άρθρων 914 ή 919 ΑΚ άνευ ετέρου. Η δε συμπαιγνία αποτελεί περιστατικό, το οποίο ευρίσκεται πέραν από το «δόλο του οφειλέτη» και τη «γνώση του τρίτου». Η ευθύνη του τρίτου είναι περιορισμένη και αυτούσια. Για να αποδειχθεί η μεταβίβαση κρίσιμα στοιχεία είναι: η μεταβίβαση υλικών και άυλων στοιχείων και η αξία τους, η απασχόληση σημαντικού μέρους του εργατικού δυναμικού της μεταβιβαζόμενης επιχείρησης από το νέο επιχειρηματία, η μεταβίβαση της πελατείας, ο βαθμός ομοιότητας των δραστηριοτήτων και η διάρκεια της ενδεχόμενης διακοπής των δραστηριοτήτων αυτών.

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΤΜΗΜΑ ΕΝΟΧΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ

9112/2020

(Αριθμοί κατάθεσης του δικογράφου της αγωγής: 600290/10520/24-11-2017)

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από το Δικαστή Διονύσιο Χατζή, Πρωτόδικη, τον οποίο όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διεύθυνσης του Πρωτοδικείου Αθηνών, και από τη γραμματέα Αναστασία Παππά.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια, στο ακροατήριό του, τη 12η Μαρτίου 2020, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΥΣΑΣ: ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «ARIVIA ΑΝΩΝΥΜΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ» και με το διακριτικό τίτλο «ARIVIA ΑΒΕΕ» (πρώην «ΒΗΤΑ ΠΙ ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΒΙΟΤΕΧΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ» και μετέπειτα «ARISTA ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΒΙΟΤΕΧΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ»), με ΑΦΜ 094164725 (ΔΟΥ ΦΑΕ Θεσσαλονίκης), που εδρεύει στο δήμο Δέλτα Θεσσαλονίκης, στη ΒΙ.ΠΕ. Σίνδου, στην οδό Δ.Α. 13, Ο.Τ. 31 Β' φάση, και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία προκατέθεσε προτάσεις, που υπογράφονται από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Ανδρέα Στεργιάδη (ΑΜ ΔΣΘ 4599) (επισυνάπτεται το με Νο Α336360/28-02-2018 γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων του ΔΣΘ), δυνάμει της προς αυτόν εξουσιοδότησης, που χορηγήθηκε με το από 07-02-2018 πρακτικό συνεδρίασης του διοικητικού της συμβουλίου, στην οποία έχει βεβαιωθεί η γνησιότητα της υπογραφής απάντων των εξουσιοδοτούντων μελών του διοικητικού συμβουλίου, όπως ορίζει η διάταξη του άρθρου 96 ΚΠολΔ, και δεν παρέστη, κατά την προαναφερόμενη δικάσιμο, στο ακροατήριο.

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΜΕΝΩΝ: 1) , με ΑΦΜ (ΔΟΥ), κατοίκου Αττικής, άνευ οδού και αριθμού, 2) της εταιρείας με την επωνυμία «ΕΙΡΗΝΗ ΚΙΟΥΣΗ ΜΟΝΟΠΡΟΣΩΠΗ ΕΠΕ» και με το διακριτικό τίτλο «RK TOP MON. ΕΠΕ», με ΑΦΜ 997240670 (ΔΟΥ Κηφισιάς Αττικής), που εδρεύει, στον Κάλαμο Αττικής, στην πλατεία Καλάμου, και εκπροσωπείται νόμιμα, και 3) , με ΑΦΜ (ΔΟΥ), κατοίκου στην πλατεία , άνευ οδού και αριθμού, οι οποίοι προκατέθεσαν προτάσεις, που υπογράφονται από τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους Γεώργιο Γιάνναρο (ΑΜ ΔΣΑ 21654) (επισυνάπτεται το με Νο Π1255879/05-03-2018 γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων του ΔΣΑ), δυνάμει της προς αυτόν από 02-03-2018 ειδικής εξουσιοδότησής τους, στην οποία η γνησιότητα της υπογραφής των εξουσιοδοτούντων έχει βεβαιωθεί, όπως ορίζει η διάταξη του άρθρου 96 ΚΠολΔ, και δεν παρέστησαν, κατά την προαναφερόμενη δικάσιμο, στο ακροατήριο.

Η ενάγουσα ζητεί να γίνει δεκτή η από 13-11-2017 αγωγή της, που κατατέθηκε την 24-11-2017 στη γραμματεία του Πρωτοδικείου Αθηνών, έλαβε γενικό και ειδικό αριθμό κατάθεσης δικογράφου 600290/2017 και 10520/2017, αντίστοιχα, και προσδιορίσθηκε, μετά το πέρας των προβλεπόμενων στο άρθρο 237 ΚΠολΔ προθεσμιών, όπως τροποποιήθηκαν με το Ν. 4335/2015, κατά την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο, οπότε γράφτηκε στο με στοιχεία ΗΑ5 πινάκιο, υπό τον αριθμό 13.

Οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους στις προτάσεις που προκατέθεσαν και ζήτησαν αυτοί να γίνουν δεκτοί.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η ενάγουσα ζητεί να γίνει δεκτή η από 13-11-2017 αγωγή της, που κατατέθηκε την 24-11-2017 στη γραμματεία του Πρωτοδικείου Αθηνών, έλαβε γενικό και ειδικό αριθμό κατάθεσης δικογράφου 600290/2017 και 10520/2017, αντίστοιχα, και επιδόθηκε στους εναγόμενους την 19-12-2017, δηλαδή εντός της οριζόμενης από το άρθρο 215§2 ΚΠολΔ (όπως αυτό αντικαταστάθηκε με το Ν. 4335/2015) τριακονθήμερης προθεσμίας από την κατάθεση της αγωγής (βλ. τις νόμιμα με επίκληση προσκομισθείσες από την ενάγουσα από 19-12-2017 υπ' αριθμούς 11203Ε', 11204Ε' και 11205Ε' εκθέσεις επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Εφετείου Αθηνών, με έδρα στο Πρωτοδικείο Αθηνών, Δημητρίου Δημάκη).

Για την υπόθεση υποβλήθηκαν νομότυπα και εμπρόθεσμα προτάσεις από άπαντες τους διαδίκους, ήτοι εντός της τασσόμενης από το άρθρο 237 παρ. 1 εδ. α' ΚΠολΔ προθεσμίας των εκατό ημερών από την κατάθεση της αγωγής, η οποία έληγε την 05-03-2018. Ειδικότερα, υποβλήθηκαν προτάσεις από την ενάγουσα την 02-03-2018 και από τους εναγόμενους την 05-03-2018. Ακολούθως, η αγωγή προσδιορίστηκε, με πράξη της αρμόδιας δικαστή, για τη δικάσιμο της 12-03-2020. Με πρωτοβουλία της γραμματέα, έγινε η εγγραφή της υπόθεσης στο πινάκιο ΗΑ5-13, η οποία ισχύει, κατ' άρθρο 237§4 εδ. ε' ΚΠολΔ (όπως αυτό αντικαταστάθηκε με το Ν. 4335/2015), ως κλήτευση όλων των διαδίκων, και ακολούθησε, κατά την προαναφερόμενη δικάσιμο, η συζήτησή της, αντιμωλία των διαδίκων.

Να σημειωθεί ότι, εφόσον άπαντες οι διάδικοι κατέθεσαν, όπως προαναφέρθηκε, τις προτάσεις τους νομότυπα και εμπρόθεσμα, έλαβαν μέρος στη δίκη κανονικά, η δε απουσία τους, κατά τη συζήτηση της υπόθεσης (βλ. τα ταυτάρια με την παρούσα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης), δεν επάγεται την ερημοδικία τους, αφού, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 237§4 εδ. ζ' ΚΠολΔ (όπως αυτό αντικαταστάθηκε με το Ν. 4335/2015), η υπόθεση συζητείται και χωρίς την παρουσία των διαδίκων ή των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Κατά τη διάταξη του άρθρου 919 ΑΚ, όποιος με πρόθεση ζημίωσε άλλον κατά τρόπο αντίθετο προς τα χρηστά ήθη, έχει υποχρέωση να τον αποζημιώσει. Με τη διάταξη αυτή, που αποτελεί απαραίτητο συμπλήρωμα της διάταξης του άρθρου 914 ΑΚ, ανάγεται σε αυτοτελή αδικοπραξία, που τίκτει υποχρέωση προς αποζημίωση, καθώς, επίσης, και προς καταβολή χρηματικής ικανοποίησης, λόγω ηθικής βλάβης, η κατά τρόπο αντίθετο προς τα χρηστά ήθη συμπεριφορά του υπαιτίου, εφόσον αυτή έγινε με πρόθεση επαγωγής ζημίας.

Ως κριτήριο των χρηστών ηθών χρησιμεύουν οι ιδέες του εκάστοτε, κατά τη γενική αντίληψη, χρηστώς και με φρόνηση σκεπτόμενου μέσου κοινωνικού ανθρώπου. Στην περίπτωση που η κρινόμενη συμπεριφορά σχετίζεται με ορισμένη κατηγορία συναλλαγών και συναλλασσόμενων, οι αντίστοιχες,

στην κατηγορία αυτή των συναλασσόμενων, κρατούσες αντιλήψεις λαμβάνονται υπόψη, εκτός αν, κατά το κοινό συναίσθημα του πιο πάνω κοινωνικού ανθρώπου, δεν συμβιβάζονται με την κοινωνική ηθική. Προκειμένου να κριθεί, αν, στη συγκεκριμένη περίπτωση συμπεριφοράς, υπάρχει αντικειμενική αντίθεση, με την πιο πάνω έννοια, προς τα χρηστά ήθη (την οποία δεν αποκλείει η ύπαρξη σχετικού δικαιώματος ή ευχέρειας), συνεκτιμώνται τα κίνητρα, ο σκοπός του υποκειμένου της συμπεριφοράς, το είδος των μέσων που χρησιμοποιήθηκαν για την επίτευξη του σκοπού, έστω και θεμιτού, και όλες οι λοιπές περιστάσεις πραγμάτωσης της συμπεριφοράς, θετικής ή αρνητικής. Όσον αφορά την πρόθεση, δεν απαιτείται ο ζημιώσας να ενήργησε με τον αποκλειστικό σκοπό να βλάψει τον άλλον (άμεσος δόλος), αλλά αρκεί και η περί της επελθούσας ζημίας θέλησή του, ότι δηλαδή προέβλεψε ως ενδεχόμενη την πρόκληση ζημίας από τη συμπεριφορά του και παρόλα αυτά δεν απέσχε από την πράξη ή την παράλειψη, από την οποία επήλθε η ζημία. Η γένεση, εξάλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου 919 ΑΚ, υποχρέωσης για αποζημίωση, προϋποθέτει, σύμφωνα με αυτήν τη διάταξη, συνδυαζόμενη με εκείνη του άρθρου 298 του ΑΚ, την ύπαρξη, μεταξύ της συμπεριφοράς που αντίκειται στα χρηστά ήθη και της ζημίας που τυχόν επήλθε, αντικειμενικού αιτιώδους συνδέσμου, υπό την έννοια, ότι η ως άνω συμπεριφορά, εκτός του ότι αποτέλεσε αναγκαίο όρο της επέλευσης της ζημίας, ήταν, καθαυτή, και ικανή, υπό τις συντρέχουσες περιστάσεις, κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων, να την επιφέρει, ούτως ώστε η ζημία να μπορεί, στη συγκεκριμένη περίπτωση, να αποδοθεί, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας, στην αιτιώδη δυναμικότητα της συμπεριφοράς που αντίκειται στα χρηστά ήθη και, αντιστοίχως, η συμπεριφορά αυτή να συνιστά πρόσφορη, επαρκή αιτία της ζημίας (ΑΠ 1019/2010 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1018/2010, ΑΠ 1853/2008).

Εξάλλου, έχει σχετικά κριθεί ότι η σύναψη σύμβασης που εκ του πράγματος, εν γνώσει του ενός συμβαλλόμενου, επάγεται τη ματαίωση της εκπλήρωσης άλλης σύμβασης, την οποία είχε συνάψει προηγουμένως ο αντισυμβαλλόμενός του με τρίτο, δεν συνιστά καθαυτή, χωρίς τη συνδρομή άλλων περιστάσεων, ανήθικη συμπεριφορά, κατά την έννοια του άρθρου 919 ΑΚ (ΑΠ 1853/2008).

Έτι περαιτέρω, σε κάθε περίπτωση, η ματαίωση ή η δυσχέραση της ικανοποίησης του δανειστή λόγω μεταβίβασης εκ μέρους του οφειλέτη σε τρίτον περιουσίας ή επιχείρησης, ρυθμιζόμενη ειδικά είτε από το άρθρο 479 ή τα άρθρα 939 επ. ΑΚ, δεν αποτελεί και αδικοπραξία, υπό την έννοια του άρθρου 914 ή 919 ΑΚ, διότι η τασσόμενη από το Νόμο συνέπειά της δεν είναι η αποζημίωση, αλλά είτε η εκ του Νόμου, και έως την αξία της μεταβιβαζόμενης περιουσίας ή επιχείρησης, σωρευτική εις ολόκληρον αναδοχή χρέους και η γένεση παθητικής εις ολόκληρον ενοχής μεταξύ μεταβιβάζοντα - αρχικού οφειλέτη και αποκτώντα - νέου οφειλέτη είτε η διάρρηξη της απαλλοτριωτικής πράξης. Ωστόσο, ο περιορισμός αυτός δεν ισχύει και είναι δυνατή η εφαρμογή των περί αδικοπραξιών διατάξεων, όταν συντρέξουν στοιχεία περισσότερα ή βαρύτερα από εκείνα που απαιτούνται για την εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 479 ή 939 επ. ΑΚ. Αυτό μπορεί να συμβεί, και όταν συντρέξουν οι όροι του άρθρου 386 ΠΚ ή όταν υπάρχει συμπαιγνία μεταξύ του οφειλέτη και τρίτου.

Η δε συμπαιγνία αποτελεί περιστατικό, το οποίο ευρίσκεται πέραν από το «δόλο του οφειλέτη» και τη «γνώση του τρίτου» και εμφανίζει τη συμπεριφορά αυτών ιδιαίτερα αξιόμειπτη, αφού ο τρίτος όχι μόνον γνωρίζει και αποδέχεται ότι ο οφειλέτης απαλλοτριώνει το σύνολο της περιουσίας του και προς βλάβη των δανειστών του, αλλά αμφότεροι, με βάση σχέδιο το οποίο έχουν καταστρώσει, επιδιώκουν τούτο, συνεργαζόμενοι και ενεργώντας με διάφορα τεχνάσματα (βλ., αναφορικά με την καταδολίευση δανειστών, την ΟΛΑΠ 12/2008, ΕΠολΔ 2008/646, βλ., επίσης την ΠΠΡΑΘ. 6347/2011).

Περαιτέρω, με τη διάταξη του άρθρου 479 ΑΚ, στην οποία ορίζεται ότι, «αν με σύμβαση μεταβιβάστηκε περιουσία ή επιχείρηση, αυτός που αποκτά ευθύνεται απέναντι στο δανειστή έως την αξία των

μεταβιβαζόμενων στοιχείων για τα χρέη που ανήκουν στην περιουσία ή στην επιχείρηση. Η ευθύνη αυτού που μεταβιβάζει εξακολουθεί να υπάρχει.....», καθιερώνεται αναγκαστική εκ του νόμου σωρευτική αναδοχή των χρεών, με την έννοια του άρθρου 477 ΑΚ, και δημιουργείται έτσι παθητική εις ολόκληρον ενοχή μεταξύ του μεταβιβάζοντα και του αποκτώντα και από αυτούς τους δύο ο μὲν πρώτος ευθύνεται απεριόριστα ο δε δεύτερος περιορισμένα, και, συγκεκριμένα, μέχρι την αξία των μεταβιβαζόμενων κατά το χρόνο της μεταβίβασης. Για τη δημιουργία, όμως, της σωρευτικής αυτής αναδοχής, απαιτείται να περιλαμβάνει η μεταβίβαση ένα προς ένα όλα τα στοιχεία, που συνιστούν το ενεργητικό της περιουσίας, έστω και εάν εξαιρέθηκαν από αυτήν αντικείμενα ασήμαντης αξίας. Επί μεταβίβασης μεμονωμένων αντικειμένων, πρέπει αυτά να αποτελούν όλο το ενεργητικό της περιουσίας ή το σημαντικότερο ποσοστό αυτής.

Η ευθύνη του αποκτώντα περιορίζεται έως την αξία των μεταβιβαζόμενων στοιχείων και αρχίζει από το χρονικό εκείνο σημείο, κατά το οποίο καταρτίστηκε η ενοχική σύμβαση για τη μεταβίβαση.

Ενώ, αν η σύμβαση είναι άκυρη ή δεν καταρτίστηκε καθόλου, η ευθύνη αρχίζει από τότε που πράγματι επήλθε η μεταβίβαση (βλ. ΕφΘεσ. 1831/2008 Αρμ 2009, 220, ΕφΑΘ. 5235/1990 ΕλλΔνη 1990, 1532, Γεωργιάδη ΕνοχΔ, Γεν. Μέρος, έκδ. 1990, §§ 64-65, σ. 449-450). Η παραπάνω διάταξη εφαρμόζεται, και αν ακόμα η ενοχική σύμβαση είναι άκυρη για οποιονδήποτε λόγο ή και όταν δεν καταρτίστηκε καμία ενοχική σύμβαση, αρκεί, όμως, και στις δύο περιπτώσεις, να έλαβε χώρα η εμπράγματη μεταβίβαση της περιουσίας ή επιχείρησης και, ειδικότερα, των κατ' ιδία στοιχείων, που απαρτίζουν την περιουσία, για τα οποία πρέπει να τηρηθεί ο τρόπος που αρμόζει στο καθένα από αυτά, δηλαδή παράδοση για τα κινητά, μεταγραφή για τα ακίνητα, εκχώρηση και αναγγελία για τις απαιτήσεις (βλ. ΕφΠατρ. 798/2004 ΑχαΝομ 2005, 103, ΕφΑΘ. 11546/1995 ΕλλΔνη 2000, 162, ΕφΑΘ. 5235/1990, ό. π.). Κάθε επιμέρους εκποιητική σύμβαση θα είναι αιτιώδης ή αναιτιώδης, ανάλογα με το είδος του μεταβιβαζόμενου αντικειμένου (αιτιώδης για τα ακίνητα, αναιτιώδης για τα κινητά και τις απαιτήσεις κλπ.).

Αδιάφορο δε είναι, αν η αιτία της μεταβίβασης είναι χαριστική ή επαχθής [ΕφΠειρ. 472/2018, ΔΕΕ 2018, 1323, ΕφΑΘ. 2537/1977 ΝοΒ 26, 391, Σταθόπουλος, Γενικό Ενοχικό Δίκαιο (2004) σελ. 1481]. Ωστόσο, το κρίσιμο στοιχείο είναι η πραγματοποίηση της μεταβίβασης της περιουσίας ή της επιχείρησης. Συνεπώς, για τη γένεση της ευθύνης του αποκτώντα, δεν είναι νομικά αναγκαία η ύπαρξη έγκυρης υποσχετικής δικαιοπραξίας, αλλά αρκεί ότι έχει συντελεστεί η εκποιητική σύμβαση [Αρχανιωτάκης, Μεταβίβαση περιουσίας ή επιχείρησης (1997), σελ. 189, όπου και περαιτέρω παραπομπές, ΕφΘεσ. 1831/2008, ό. π., ΕφΑΘ 5235/1990, ό. π.].

Επιπλέον, πρέπει να τελούσε εν γνώσει ο αποκτών, ότι του μεταβιβάστηκε η όλη περιουσία ως σύνολο ή το σημαντικότερο ποσοστό της. Η γνώση αυτή θεωρείται ότι υπάρχει, όταν από τις ειδικές συνθήκες, κάτω από τις οποίες έγινε η μεταβίβαση, αυτός που αποκτά γνώριζε τη γενική περιουσιακή κατάσταση αυτού που μεταβίβασε και μπορούσε να αντιληφθεί ότι η μεταβιβαζόμενη σ' αυτόν περιουσία αποτελούσε το σύνολο ή το πιο σημαντικό τμήμα αυτής, ενώ η αναφορά των ειδικών αυτών συνθηκών είναι αναγκαία για το ορισμένο της σχετικής αγωγής (βλ. ΑΠ 1151/2014, ΑΠ 451/2012, Ε7 2013,251, ΑΠ 1384/2005,, ΑΠ 829/2003, ΑΠ 591/2002, ΔΕΕ 2003,187, ΕφΘεσ. 1831/2008, ό. π., ΕφΘεσ 922/2006, ΕΕμπΔ 2006, 569, ΕφΑΘ. 2446/2006 ΔΕΕ 2006, 915).

Σε περίπτωση δε μεταβίβασης επιχείρησης ή άλλης περιουσιακής ομάδας, ως τέτοιας, η γνώση του αποκτώντα προκύπτει από αυτήν την ίδια τη σύμβαση και, ως εκ τούτου, δεν παρίσταται ανάγκη να γίνει ιδιαίτερη επίκληση και απόδειξη αυτής (βλ. ΑΠ 571/1972 ΝοΒ 19, 1478, ΕφΘεσ. 1831/2008, ό. π., ΕφΑΘ 5235/1990, ό. π.). Οι πιο πάνω ρυθμίσεις ισχύουν, και όταν ολόκληρη η περιουσία ή επιχείρηση του

οφειλέτη μεταβιβάζεται σε άλλον όχι με μία, αλλά με περισσότερες μεταβιβαστικές πράξεις, και, μάλιστα, είτε συγχρόνως είτε διαδοχικά, με την προϋπόθεση, όμως, στην τελευταία περίπτωση, οι πράξεις να αποτελούν μεταξύ τους ενότητα ή, με άλλη διατύπωση, να βρίσκονται σε στενή χρονική και οικονομική σχέση. Οι διατάξεις, όμως, αυτές δεν εφαρμόζονται, όταν το σύνολο περιουσίας ή η επιχείρηση μεταβιβάζεται τμηματικά σε περισσότερα διαφορετικά πρόσωπα, εκτός εάν εκείνοι που αποκτούν γνωρίζουν αυτό, ότι δηλαδή οι πλείονες συμβάσεις έγιναν με τον αυτό σκοπό της μεταβίβασης της περιουσίας, οπότε η ευθύνη καθενός από αυτούς περιορίζεται ανάλογα με το τμήμα της περιουσίας που αποκτούν (ΕφΘεσ. 922/2006, ό. π., ΕφΑθ. 6240/1998, Δ/ΝΗ 1999, 1143).

Περαιτέρω, ως επιχείρηση νοείται το σύνολο των δικαιωμάτων, υποχρεώσεων, εννόμων σχέσεων, πραγμάτων και άυλων αγαθών ή πραγματικών καταστάσεων (πελατεία, τεχνογνωσία, οργάνωση, πίστη, φήμη, διακριτικά γνωρίσματα κ.λπ.), που έχουν οργανωθεί από ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο (επιχειρηματία) σε οικονομική ενότητα, για την επίτευξη ενός απώτερου οικονομικού σκοπού, κατά κανόνα οικονομικού-κερδοσκοπικού. Ως εκ τούτου, η επιχείρηση συνιστά, αναμφίβολα, μία οικονομική ενότητα, που οργανώνεται στη βάση μιας συγκεκριμένης επιχειρηματικής ιδέας και δραστηριότητας, οι οποίες αποτελούν προϊόν της διανοίας του επιχειρηματία. Με την έννοια δε αυτή, η επιχείρηση συνιστά αυτή καθαυτή άυλο αγαθό, που περιλαμβάνει το σύνολο των κατ' ιδίαν εμπραγμάτων, ενοχικών ή άλλων επί άυλων αγαθών δικαιωμάτων, με τα οποία ο επιχειρηματίας εξουσιάζει καθένα από τα περιουσιακά στοιχεία, από τα οποία απαρτίζεται η επιχείρηση, όπως λ.χ. ακίνητα, κινητά, επωνυμία, σήμα, διακριτικά γνωρίσματα.

Βασικό δε κριτήριο για τη διαπίστωση της ύπαρξης μεταβίβασης επιχείρησης, είναι η διατήρηση της ταυτότητάς της. Επομένως, γίνεται δεκτό ότι υπάρχει μεταβίβαση επιχείρησης, όταν ο διάδοχος εγκαθίσταται στον ίδιο χώρο και αναλαμβάνει να συνεχίσει την ίδια επιχειρηματική δραστηριότητα, της επιχείρησης νοούμενης ως ενιαίας οικονομικής μονάδας, διατηρούσας την ταυτότητα της με το νέο επιχειρηματικό φορέα, με τον ίδιο ή διαφορετικό τίτλο ή μορφή. Η κρίση για τη διατήρηση ή μη της ταυτότητας της οικονομικής μονάδας και, επομένως, για το αν συντρέχει μεταβίβαση επιχείρησης, εκμετάλλευσης ή τμημάτων τους, εξαρτάται από τη συνολική εκτίμηση των συνθηκών της συγκεκριμένης περίπτωσης.

Στα πλαίσια της συνολικής αυτής εκτίμησης, κρίσιμα είναι τα εξής στοιχεία:

- 1)** η μεταβίβαση ή μη υλικών στοιχείων (κτίρια, μηχανήματα κλπ.),
- 2)** η μεταβίβαση ή μη άυλων αγαθών και η αξία τους,
- 3)** η απασχόληση ή μη σημαντικού μέρους του εργατικού δυναμικού της μεταβιβαζόμενης επιχείρησης από το νέο επιχειρηματία,
- 4)** η μεταβίβαση ή μη της πελατείας,
- 5)** ο βαθμός ομοιότητας των δραστηριοτήτων, που ασκούνται πριν και μετά τη μεταβίβαση και 6) η διάρκεια της ενδεχόμενης διακοπής των δραστηριοτήτων αυτών (βλ. ΑΠ 1850/2006, ΧριΔ 2007,258, ΕφΠειρ. 689/2011, ΤρΝομπλ ΔΣΑ, ΜΠρΘεσ. 3577/2010, ΤρΝομπλ ΔΣΑ, βλ. και Γνωμοδότηση Δημ. Ζερδελή σε ΔΕΝ 2009.1169, με παραπομπές στη νομολογία του ΔΕΚ και στην εθνική νομολογία). Εξάλλου, η μεταβίβαση της επιχείρησης είναι άτυπη, μη υποκείμενη σε κάποιο συστατικό ή αποδεικτικό τύπο, γίνεται δε με την παράδοση της επιχείρησης ως οικονομικής ενότητας στο νέο φορέα, που μπορεί να είναι φυσικό ή νομικό πρόσωπο. Αναφορικά με τη μεταβίβαση επιχείρησης, κατά το άρθρο 479 ΑΚ, πρέπει να

σημειωθούν τα εξής: Η επιχείρηση, εφόσον ανήκει σε έναν επιχειρηματία, δεν αποχωρίζεται νομικά της υπόλοιπης αυτού περιουσίας, αλλά ολόκληρη η περιουσία αυτού (στην οποία περιλαμβάνεται και η επιχείρηση) υπόκειται στους εξ ουιουδήποτε λόγου δανειστές αυτού.

Από την άποψη αυτή, η επιχείρηση δεν έχει νομική αυτοτέλεια, σε σχέση προς την υπόλοιπη περιουσία του επιχειρηματία. Αυτή, όμως, αποκτά αυτοτέλεια στην περίπτωση της μεταβίβασης της. Περί του τρόπου της μεταβίβασης της δε, δεν υπάρχουν ειδικές διατάξεις. Δεδομένου δε, ότι, ως σύνολο, η επιχείρηση δεν δύναται να αποτελέσει αντικείμενο δικαιώματος, η σύμβαση περί μεταβίβασης επιχείρησης ισχύει μόνον ως υποσχετική και όχι ως εκποιητική ή σύμβαση διάθεσης.

Συνεπώς τέτοια (υποσχετική) σύμβαση δεν επιφέρει μεταβίβαση επιχείρησης, αλλά γεννά απλώς υποχρέωση προς μεταβίβαση των καθ' έκαστον στοιχείων δια του αρμόζοντας δι' έκαστον τούτων τρόπου (Μιχαηλίδης-Νουάρος σε ΕρμΑΚ άρθρο 479 αριθ. 13 επ.).

Περαιτέρω, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, για την κατάφαση της εφαρμογής του άρθρου 479 ΑΚ, ως επιχείρηση νοείται μόνον το ενεργητικό της, διότι, εάν συμφωνήθηκε η μεταβίβαση του όλου ενεργητικού και παθητικού της επιχείρησης, ο αποκτών την επιχείρηση ευθύνεται απεριόριστα προς πληρωμή των χρεών, ήτοι όχι μόνον μέχρι την αξία του ενεργητικού, η δε ευθύνη του είναι συμβατική και όχι νόμιμη (Μιχαηλίδης-Νουάρος, ο. π. αριθ. 16, Αρχανιωτάκης, ο. π. σελ. 312).

Το πεδίο, εξάλλου, της εφαρμογής της παραπάνω διάταξης επεκτείνεται, και όταν μεταβιβάζονται κατ' ίδια μεμονωμένα στοιχεία της επιχείρησης (φήμη, επωνυμία, σήμα, πελατεία, πίστη κλπ.), υπό την προϋπόθεση ότι αυτά αποτελούν τα σημαντικότερα, από την άποψη της υπεγγυότητας των δανειστών, στοιχεία της, και, επιπρόσθετα, ο αποκτών γνωρίζει τη σχέση των στοιχείων τούτων προς την όλη επιχείρηση (Αρχανιωτάκης, ο. π. σελ. 312-313).

Ως χρέη της περιουσίας που μεταβιβάστηκε, νοούνται οποιοσδήποτε φύσης, είτε εκ σύμβασης είτε εξ αδικοπραξίας (εκτός των προσωποπαγών) (ΕφαΘ. 2545/2003 ΕλλΔνη 2004, 590), αρκεί ο γενεσιουργός αυτών νομικός λόγος να υπήρχε κατά το χρόνο της μεταβίβασης, με την έννοια δε αυτή περιλαμβάνονται και εκείνα που, κατά το χρόνο της μεταβιβαστικής σύμβασης, τελούν υπό προθεσμία ή αίρεση, καθώς και εκείνα που προέρχονται από μεταβολή ή επέκταση της ενοχής, η οποία υπήρχε κατά το χρόνο της μεταβίβασης. Πρέπει, δηλαδή, να έχουν συντελεσθεί τα παραγωγικά της γένεσης του χρέους γεγονότα, κατά το χρόνο της μεταβίβασης, ήτοι να υφίσταται, πριν από τον κρίσιμο αυτό χρόνο της μεταβίβασης, ο νομικός λόγος γέννησης του και, αν ακόμη τα λοιπά περιστατικά ανέκυψαν μεταγενέστερα και κατέστη αυτό στη συνέχεια ληξιπρόθεσμο και απαιτητό (βλ. ΑΠ 736/2002 ΕλλΔνη 2002, 1664, ΑΠ 1154/1998 ΕλλΔνη 1998, 1572, ΕφΛαρ. 128/2009 ΕπισκεΔ 2009, 496, ΕφΘεσ. 2361/2005 ΕπισκεΔ 2006, 1196), αρκεί να έχει καταστεί ληξιπρόθεσμο και απαιτητό κατά το χρόνο της συζήτησης της αγωγής (βλ. ΕφΘεσ 922/2006 ό. π., ΠΠρΠειρ 1426/2009 ΕφαΔ 2009,939, ΜΠρΕδ. 67/2017).

Για την ευθύνη του αποκτώντα, δεν απαιτείται να γνώριζε αυτός την ύπαρξη των χρεών, κατά το χρόνο της μεταβίβασης, ούτε επίσης απαιτείται αυτά να είχαν αναγνωρισθεί δικαστικά σε δίκη μεταξύ του μεταβιβάζοντα οφειλέτη και του δανειστή, μέχρι του χρόνου της μεταβίβασης (ΑΠ 909/2010, ΝοΒ 2011/294). Εξάλλου, ο αποκτών το σύνολο της περιουσίας ή την επιχείρηση ευθύνεται περιορισμένα, ήτοι έως την αξία των μεταβιβαζόμενων, και με την προσωπική του περιουσία (ευθύνη pro viribus patrimonii), αλλά και αυτούσια δια των μεταβιβαζόμενων (ευθύνη cum viribus patrimonii) (βλ. ΕφΘεσ 922/2006, ό. π., ΜΠρΑθ 491/2010, ΕΕμπΔ 2010/858), κρίσιμος δε χρόνος για τον υπολογισμό της αξίας των μεταβιβαζόμενων είναι αυτός της μεταβίβασης (ΠΠρΑμφ 48/2011). Όπως προαναφέρθηκε, όταν συντρέχουν οι παραπάνω

προϋποθέσεις του άρθρου 479 ΑΚ, δημιουργείται εις ολόκληρον ενοχή (παθητική - άρθρο 481 επ. ΑΚ), μεταξύ εκείνου που μεταβίβασε και εκείνου που απέκτησε.

Ο δανειστής μπορεί επιλεκτικά να εναγάγει και τους δύο μαζί, συγχρόνως ή διαδοχικά, ή όποιον από τους δύο θέλει (βλ. ΕφΘεσ. 922/2006 ό.π.). Ο δανειστής, στρεφόμενος κατά του αποκτώντα, οφείλει, για την πληρότητα του οικείου δικογράφου, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 111, 117, 118 και 216 ΚΠολΔ, να αναφέρει και, σε περίπτωση αμφισβήτησης, να αποδείξει:

α) τη σύμβαση μεταβίβασης περιουσίας ή επιχείρησης ή άλλο νόμιμο λόγο, που θεμελιώνει τη μεταβίβαση, λ.χ. μονομερή δικαιοπραξία, διάταξη νόμου, κ.λπ.,

β) την απαίτησή του εναντίον εκείνου, που μεταβίβασε την επιχείρηση ή περιουσία του (ΑΠ 318/2008, Μιχαηλίδης-Νουάρος, ΕρμΑΚ 479, αριθ. 48, Σταθόπουλου/Γεωργιάδη ΑΚ, άρθ. 479, αριθ. 42, Α. Τούσης, ΓενΕνοχΔ, έκδ. 1973, § 153, σ. 583), καθώς, επίσης,

γ) αν έχουν μεταβιβασθεί μεμονωμένα περιουσιακά στοιχεία, που εξαντλούν την περιουσία ή το σημαντικότερο μέρος αυτής, το γεγονός ότι ο εναγόμενος τελούσε εν γνώσει αυτού, υπό τις εκτιθέμενες ειδικές συνθήκες, ενώ δεν αποτελεί στοιχείο της κατ' αυτού αγωγής η μεία καθαυτή, ούτε και η αξία των μεταβιβασθέντων περιουσιακών στοιχείων, καθόσον η μέχρι την αξία αυτών ευθύνη του αποκτώντα προβάλλεται μόνο κατ' ένσταση (ΑΠ 684/1993, ΕΛΛΔνη 1994/1306, ΕφΑΘ. 711/2011, ΔΕΕ 2011, 939, ΕφΑΘ. 6240/1998, ΕΛΛΔνη 1999, 1143, ΕφΑΘ. 9083/1990, ΕΛΛΔνη 31, 1519, ΠΠρΛαρ. 133/2017, ΠΠρΑθ. 1471/2016, ΠΠρΟδ. 107/2014, ΠΠρΑμφ. 48/2011, ΠΠρΚαρδ. 36/1989 Αρμ. 1989, σελ.1214, Κρητικός σε Γεωργιάδη/Σταθόπουλο Ερμ. ΑΚ, άρθρο 479 αρ.42).

Με την κρινόμενη αγωγή εκτίθενται τα ακόλουθα: Ότι η ενάγουσα, που συστάθηκε το 1986 ως ανώνυμη εταιρεία με την επωνυμία «ΒΗΤΑ ΠΙ ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΒΙΟΤΕΧΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ» και με το διακριτικό τίτλο «ΒΗΤΑ ΠΙ ΑΕ» και, κατόπιν, μετονομάστηκε, αρχικά, σε «ΑΡΙΣΤΑ ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΒΙΟΤΕΧΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ», με το διακριτικό τίτλο «ΑΡΙΣΤΑ ΑΕΒΕ», και, ύστερα, σε «ΑΡΙΒΙΑ ΑΝΩΝΥΜΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ», με το διακριτικό τίτλο «ΑΡΙΒΙΑ ΑΒΕΕ», έχει ως βασικό αντικείμενό της τη δραστηριοποίησή της στη χονδρική πώληση ειδών σούπερ μάρκετ και παντοπωλείου (τροφίμων και λοιπών ειδών ευρείας κατανάλωσης), με τα οποία προμηθεύει εκατοντάδες επιχειρήσεις σούπερ μάρκετ, μίνι μάρκετ και συναφούς αντικειμένου. Ότι η ομόρρυθμη εταιρεία με την επωνυμία «ΚΙΟΥΣΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ ΟΕ», με εταίρους το νυν πρώτο εναγόμενο και την Ελένη Μίχα, διατηρούσε κατάσταση σούπερ μάρκετ στην πλατεία Καλάμου Αττικής.

Ότι από την πώληση από την ενάγουσα στην παραπάνω ομόρρυθμη εταιρεία διαφόρων ειδών σούπερ μάρκετ προέκυψε ληξιπρόθεσμη οφειλή της τελευταίας, την οποία αυτή αρνιόταν να αποπληρώσει, με συνέπεια, κατόπιν της από 14-03-2012 αίτησης της ενάγουσας εταιρείας, να εκδοθεί η με αριθμό 10628/2012 διαταγή πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, για απαίτησή της από ανείσπρακτη τραπεζική επιταγή, ποσού 28.137,03 ευρώ, πλέον τόκων και δικαστικών εξόδων. Ότι από τους υπόχρεους προς πληρωμή από την προαναφερόμενη διαταγή πληρωμής δεν ασκήθηκε μέχρι σήμερα κανένα ένδικο μέσο εναντίον της, με αποτέλεσμα τούτη να έχει πλέον καταστεί τελεσίδικη.

Ότι, κατόπιν έκδοσης και επίδοσης των παρατιθέμενων αντιγράφων εκτελεστών απογράφων της ανωτέρω διαταγής πληρωμής, η παραπάνω ομόρρυθμη εταιρεία, με την από 24-03-2014 επιταγή προς εκτέλεση, επιτάχθηκε να καταβάλει στην ενάγουσα συνολικά το ποσό των 29.973,19 ευρώ, αναλύόμενο σε επιμέρους κονδύλια, κατά τα εκτιθέμενα στην αγωγή. Ότι, προκειμένου για την είσπραξη της ανωτέρω απαίτησής της, η ενάγουσα, με την από 07-04-2014 εξώδικη δήλωσή της, κατάσχεσε αναγκαστικά στα χέρια της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «ΑΝΕΔΗΚ ΚΡΗΤΙΚΟΣ ΑΕ» κάθε χρηματική απαίτηση που

είχε κατ' αυτής η προαναφερθείσα ομόρρυθμη εταιρεία, μέχρι του ανωτέρω ποσού των 29.973,19 ευρώ. Ότι, ενόψει της ανωτέρω κατάσχεσης που επιβλήθηκε, η εταιρεία «ΑΝΕΔΗΚ ΚΡΗΤΙΚΟΣ ΑΕ» κατέβαλε στην ενάγουσα την 27-05-2014 το ποσό των 6.830,64 ευρώ και την 06-06-2014 το ποσό των 5.167,94 ευρώ, ήτοι συνολικά το ποσό των 11.998,58 ευρώ, το οποίο καταλογίστηκε στην οφειλή, κατά τους ορισμούς του άρθρου 422 ΑΚ.

Ότι, κατόπιν της κατάσχεσης του ανωτέρω ποσού, το οφειλόμενο ποσό περιορίστηκε στο ποσό των (29.973,19- 11.998,58=) 17.974,61 ευρώ. Ότι η ανωτέρω ομόρρυθμη εταιρεία με την επωνυμία «ΚΙΟΥΣΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ ΟΕ» έχει διακόψει την εμπορική της δραστηριότητα από το Σεπτέμβριο του 2015 και έχει λυθεί. Ότι, δυνάμει του υπ' αριθμόν 996/05-05-2014 συμβολαιογραφικού εγγράφου της συμβολαιογράφου Αθηνών Αλίκης Κ. Τζαβελέκου, συστάθηκε η νυν δεύτερη εναγόμενη εταιρεία, μοναδική εταίρος και διαχειρίστρια της οποίας είναι η νυν τρίτη εναγόμενη, με έδρα στη δημοτική κοινότητα Καλάμου του δήμου Ωρωπού και γραφεία επί της πλατείας Καλάμου και καταστατικό σκοπό την εμπορία ειδών υπεραγοράς (σούπερ μάρκετ), δηλ. ειδών διατροφής, ένδυσης, πάσης φύσης ειδών οικιακής χρήσης, βιβλιοπωλείου και άλλων συναφών ειδών, καθώς και την εμπορία των παραπάνω ειδών για λογαριασμό τρίτου έναντι προμήθειας και την εν γένει αντιπροσώπευση οίκων εξωτερικού ή εσωτερικού σχετικών με τα παραπάνω είδη.

Ότι το εμπορικό αντικείμενο της δεύτερης εναγόμενης είναι το ίδιο / απολύτως ταυτόσημο με αυτό της ομόρρυθμης εταιρείας «ΚΙΟΥΣΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ ΟΕ». Ότι η δεύτερη εναγόμενη στεγάζει τις δραστηριότητες του σούπερ μάρκετ που λειτουργεί στο ίδιο κτήριο, όπου στεγαζόταν το σούπερ μάρκετ της ανωτέρω ομόρρυθμης εταιρείας. Ότι η τρίτη εναγόμενη, κατά το χρόνο σύστασης της δεύτερης εναγόμενης εταιρείας, δηλ. το 2014, ήταν μόλις 21 ετών, χωρίς επαγγελματική εμπειρία και εμφανή περιουσία. Ότι η δεύτερη εναγόμενη εκμεταλλεύθηκε και χρησιμοποίησε τους προμηθευτές, το πελατολόγιο και τη φήμη της ανωτέρω ομόρρυθμης εταιρείας, ενώ τα εμπορεύματα, ο εξοπλισμός και τα ταμειακά διαθέσιμα της εν λόγω ομόρρυθμης εταιρείας προικοδότησαν τη δεύτερη εναγόμενη εταιρεία. Ότι, λόγω του στενότατου συγγενικού δεσμού μεταξύ του πρώτου και της τρίτης εναγόμενης (σχέση πατέρα προς θυγατέρα), η τελευταία αφενός είχε πλήρη συνείδηση ότι διαδέχεται την εμπορική επιχείρηση του πατέρα της στο σύνολο των δραστηριοτήτων της αφετέρου είχε πλήρη γνώση των οφειλών του δικαιοπαρόχου της προς τη νυν ενάγουσα εταιρεία από τις μεταξύ τους συναλλαγές.

Ότι η πρόθεση μη πληρωμής των εν λόγω οφειλών και η διασφάλιση της λειτουργίας της οικογενειακής επιχείρησης, με την αποτροπή της δυνατότητας επιβολής αναγκαστικής κατάσχεσης επ' αυτής, αποτέλεσαν την αιτία της μεταβιβαστικής σύμβασης προς τη νυν δεύτερη εναγόμενη εταιρεία. Ότι 'δηλ. ο πρώτος εναγόμενος, προκειμένου να καταστήσει νομικά απρόσιτη την ατομική του περιουσία, αλλά και την περιουσία της ομόρρυθμης εταιρείας «ΚΙΟΥΣΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ ΟΕ», στην οποία ήταν διαχειριστής κα συνεταίρος, την έλυσε και στη θέση της τοποθέτησε την νυν δεύτερη εναγόμενη εταιρεία της τρίτης εναγόμενης - θυγατέρας του. Ότι, ενώ κατά το κρίσιμο χρονικό διάστημα της μεταβίβασης υπήρχε γνωστό, γεννημένο και ληξιπρόθεσμο χρέος, μεταβιβάστηκε από την παραπάνω ομόρρυθμη εταιρεία στη δεύτερη εναγόμενη εταιρεία η οικονομική ενότητα της επιχείρησης ως σύνολο δικαιωμάτων, υποχρεώσεων, πραγμάτων και άυλων αγαθών ή πραγματικών καταστάσεων (πελατεία, φήμη, σημείο της επιχείρησης) και όλα αυτά, αν όχι στο σύνολό τους, τότε, τουλάχιστον, στο σημαντικότερο κατά την αξία μέρος τους. Ότι η αξία της επιχείρησης που η δεύτερη εναγόμενη απέκτησε, χωρίς επαρκές αντάλλαγμα, υπερκαλύπτει το ύψος του ανωτέρω οφειλόμενου από την ομόρρυθμη εταιρεία «ΚΙΟΥΣΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ ΟΕ» στην ενάγουσα εταιρεία ποσού των 17.974,61 ευρώ.

Ότι, βάσει των ανωτέρω, ο πρώτος εναγόμενος και η τρίτη εναγόμενη, ως διοικητές των σχετιζόμενων με την υπόθεση νομικών προσώπων, ερχόμενοι σε μεταξύ τους συμπαιγνία, συμμετείχαν σε καταδολιευτικές, κακόπιστες και αντίθετες με την καλή πίστη και τα χρηστά ήθη ενέργειες εναντίον της ενάγουσας εταιρείας, την οποία, από κοινού με τη δεύτερη εναγόμενη εταιρεία, με δόλο (άμεσο ή ενδεχόμενο), ζημίωσαν κατά ποσό ίσο με την επίμαχη οφειλή. Ότι, από τα παραπάνω αναφερόμενα γεγονότα, πέραν της ζημίας που η ενάγουσα υπέστη από την ανείσπρακτη οφειλή, επλήγη και ζημιώθηκε και η εμπορική της φήμη και η αξιοπιστία της, καθώς δόθηκε στην αγορά η εντύπωση ότι δεν είναι ικανή να εξασφαλίσει την καταβολή των οφειλόμενων σε αυτήν χρεών, ενώ οι μεθοδεύσεις των εναγόμενων παραβιάζουν κάθε έννοια ηθικής στις συναλλαγές.

Με βάση αυτό το ιστορικό, η ενάγουσα, με την κρινόμενη αγωγή, ζητεί να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι να της καταβάλουν από κοινού και εις ολόκληρο το ανωτέρω ποσό ύψους 17.974,61 ευρώ, η μεν δεύτερη από αυτούς λόγω της εκ της Νόμου ευθύνης της, εξαιτίας της μεταβίβασης επιχείρησης, παράλληλα δε λόγω αδικοπραξίας, οι δε πρώτος και τρίτη από αυτούς το ίδιο ποσό (17.974,61 ευρώ), λόγω αδικοπραξίας, άπαντες δε οι εναγόμενοι επιπλέον ποσό ύψους 5.000 ευρώ, ως χρηματική ικανοποίηση για την αποκατάσταση της ηθικής που προκάλεσαν, λόγω αδικοπραξίας, στην ενάγουσα, ήτοι, για τις παραπάνω αιτίες, συνολικό ποσό ύψους 22.974,61 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής, να κηρυχθεί η απόφαση που θα εκδοθεί προσωρινά εκτελεστή τόσο λόγω του εμπορικού χαρακτήρα της διαφοράς όσο και λόγω της συρρέουσας ευθύνης από αδικοπραξία, αλλά και για την αποτροπή περαιτέρω επιβάρυνσης της οικονομικής ζημίας της ενάγουσας από την καθυστέρηση της εκτέλεσης της απόφασης, να διαταχθεί ως μέσο εκτέλεσης της απόφασης, σε βάρος του πρώτου και της τρίτης από αυτούς, λόγω της αδικοπρακτικής τους συμπεριφοράς, η προσωπική τους κράτηση, μέχρι ένα έτος, καθώς και να καταδικαστούν οι αντίδικοι στη δικαστική της δαπάνη.

Με αυτό το περιεχόμενο και με αυτά τα αιτήματα, η υπό κρίση αγωγή παραδεκτά εισάγεται ενώπιον του παρόντος, τοπικά και υλικά αρμόδιου Δικαστηρίου (άρθρα 9, 14 παρ. 2, 22 και 25 παρ. 2 ΚΠολΔ), για να εκδικαστεί με την προκειμένη τακτική διαδικασία, όπως αυτή ισχύει μετά τις τροποποιήσεις που επέφερε στον ΚΠολΔ ο Ν. 4335/2015, καθώς ασκήθηκε μετά την από ΟΙΟ 1-2016 έναρξη ισχύος του. Είναι δε επαρκώς ορισμένη, πλην, όμως, δεν είναι νομικά βάσιμη και πρέπει να απορριφθεί ως προς τα κάτωθι:

Στην έκταση που η αγωγή επιχειρείται να στηριχθεί στις διατάξεις για την αδικοπραξία, δηλ. τόσο για να θεμελιωθεί παράλληλα η εις ολόκληρο ευθύνη της δεύτερης εναγόμενης για την καταβολή του οφειλόμενου ποσού ύψους 17.974,61 ευρώ και κύρια η εις ολόκληρο ευθύνη του πρώτου και της τρίτης εκ των εναγόμενων για την καταβολή του ίδιου ποσού όσο και για να θεμελιωθεί η εις ολόκληρο ευθύνη απάντων των εναγόμενων για την καταβολή του ποσού των 5.000 ευρώ, ως χρηματική ικανοποίηση, λόγω ηθικής βλάβης, τυγχάνει νομικά αβάσιμη και, ως εκ τούτου, απορριπτέα, καθώς, κατά τα αναλυτικά διαλαμβανόμενα στη μείζονα σκέψη, η σύναψη σύμβασης που, εκ του πράγματος, εν γνώσει του ενός συμβαλλομένου, επάγεται τη ματαίωση της εκπλήρωσης άλλης σύμβασης, την οποία είχε συνάψει προηγουμένως ο αντισυμβαλλόμενός του με τρίτο, δεν συνιστά καθαυτή, χωρίς τη συνδρομή άλλων περιστάσεων, ανήθικη συμπεριφορά, κατά την έννοια του άρθρου 919 ΑΚ, ενώ, επίσης, η ματαίωση ή η δυσχέραση της ικανοποίησης του δανειστή, λόγω μεταβίβασης εκ μέρους του οφειλέτη σε τρίτον περιουσίας ή επιχείρησης, ρυθμιζόμενη ειδικά από το άρθρο 479 ΑΚ, δεν αποτελεί και αδικοπραξία, υπό την έννοια του άρθρου 914 ή 919 ΑΚ, διότι η τασσόμενη από το Νόμο συνέπειά της δεν είναι η αποζημίωση, αλλά η εκ του Νόμου και έως την αξία της μεταβιβαζόμενης περιουσίας ή επιχείρησης σωρευτική εις ολόκληρον αναδοχή χρέους και η γένεση παθητικής εις ολόκληρον ενοχής μεταξύ

μεταβιβάζοντα - αρχικού οφειλέτη και αποκτώντα - νέου οφειλέτη. Συνεπώς, και αληθή υποτιθέμενα τα εκτιθέμενα στην αγωγή, ότι δηλ. μεταβιβάστηκε στη δεύτερη εναγόμενη εταιρεία η επιχείρηση της ομόρρυθμης εταιρείας «ΚΙΟΥΣΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ ΟΕ», με τη συμμετοχή των διαχειριστών των δύο εταιρειών, δηλ. του πρώτου εναγόμενου, ως διαχειριστή της ανωτέρω ομόρρυθμης εταιρείας, και της τρίτης εναγόμενης, ως διαχειρίστριας της δεύτερης εναγόμενης εταιρείας, ενεργοποιείται μόνο η προβλεπόμενη από τη διάταξη του άρθρου 479 ΑΚ ευθύνη των δύο εταιρειών, εν προκειμένω της εδώ διαδίκου αποκτώσας - νυν δεύτερης εναγόμενης εταιρείας για τα χρέη της επιχείρησης (δηλ. για το ποσό των 17.974,61 ευρώ) και έως την αξία των μεταβιβαζόμενων στοιχείων, ενώ, αντίθετα, δεν στοιχειοθετείται ευθύνη από αδικοπραξία κανενός εκ των εναγόμενων.

Εξάλλου, μόνη η γενικόλογη και αόριστη αναφορά στην αγωγή, ότι υπήρξε συμπαιγνία μεταξύ του πρώτου και της τρίτης εκ των εναγόμενων, δεν αρκεί για τη θεμελίωση τέτοιας ευθύνης απάντων των εναγόμενων από αδικοπραξία, καθώς, όπως, επίσης, εκτέθηκε στην παραπάνω νομική σκέψη, η συμπαιγνία αποτελεί περιστατικό, το οποίο ευρίσκεται πέραν από το «δόλο του οφειλέτη» και τη «γνώση του τρίτου» και εμφανίζει τη συμπεριφορά αυτών ιδιαίτερα αξιόμεμπτη, προϋποθέτοντας δηλ. τη βάση σχεδίου και με τη χρήση διαφόρων τεχνασμάτων συνεργασία τους (πρβλ. τις προαναφερθείσες ΟΛΑΠ 12/2008 και ΠΠρΑθ. 6347/2011). Εν προκειμένω, όμως, η ενάγουσα δεν εκθέτει στην αγωγή τέτοια ιδιαίτερη αξιόμεμπτη συμπεριφορά από μέρους των εναγόμενων, ούτε επικαλείται ότι τούτοι κατάστρωσαν και εφάρμοσαν κάποιο σχέδιο ή μετήλθαν οποιαδήποτε τεχνάσματα.

Συνεπώς, η αγωγή, τυγχάνει απορριπτέα, ως νομικά αβάσιμη, στο σύνολό της, ως προς τους πρώτο και τρίτη εκ των εναγόμενων, και, στην έκταση που επιχειρείται να θεμελιωθεί η ευθύνη της δεύτερης εναγόμενης στις διατάξεις των άρθρων 914, 919 και 932 ΑΚ, και ως προς αυτήν. Κατά συνέπεια, νομικά αβάσιμο και απορριπτέο τυγχάνει και το παρεπόμενο αίτημα επιβολής σε βάρος των πρώτου και τρίτης εκ των εναγόμενων προσωπικής κράτησης, μέχρι ενός έτους, ως μέσου εκτέλεσης της απόφασης που θα εκδοθεί, καθώς η αγωγή απορρίφθηκε ως προς αυτούς, στο σύνολό της, ως προς το κύριο αυτής αίτημα, οι δύο αυτοί εναγόμενοι να υποχρεωθούν να καταβάλουν το ποσό των 22.974,61 ευρώ, παρεκτός ότι, ούτως ή άλλως, το εν λόγω αίτημα εξαρχής τύγχανε νομικά αβάσιμο (και απορριπτέο), για τον πρόσθετο λόγο ότι, με βάση το άρθρο 1047 παρ. 2 ΚΠολΔ, «δεν διατάσσεται προσωπική κράτηση για απαίτηση δικαστικών εξόδων που επιδικάστηκαν από πολιτικό δικαστήριο ή για απαίτηση μικρότερη από τριάντα χιλιάδες (30.000) ευρώ».

Κατά τα λοιπά, η κρινόμενη αγωγή είναι νομικά βάσιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 287, 340, 345, 346, 361, 477,479 και 513 ΑΚ και 68, 176, 907 και 908 παρ. 1 εδ. α' και εδ. β' περ. στ' ΚΠολΔ. Εφόσον δε έχει καταβληθεί το αναλογούν στο αντικείμενο της αγωγής τέλος δικαστικού ενσήμου, μετά των επιβαρύνσεων τρίτων (βλ. το νόμιμα με επίκληση προσκομισθέν από την ενάγουσα με κωδικό 19322051295804300091 e-παράβολο, μετά της από 28-02-2018, με αριθμό συναλλαγής 1665082651, απόδειξης πληρωμής του, μέσω τραπεζικής συναλλαγής), η υπό κρίση αγωγή, στην έκταση και μόνο που κρίθηκε ορισμένη και νομικά βάσιμη, δηλ. αποκλειστικά και μόνο ως προς το αιτούμενο από τη δεύτερη εναγόμενη κονδύλι των 17.974,61 ευρώ, πρέπει, ακολούθως, να εξεταστεί και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα.

Από όλα τα έγγραφα που νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι, ορισμένα εκ των οποίων μνημονεύονται ειδικότερα παρακάτω, χωρίς, όμως, να παραλείπεται κάποιο από αυτά κατά την ουσιαστική εκτίμηση της διαφοράς, και χωρίς να απαιτείται να γίνεται από το Δικαστήριο διάκριση μεταξύ εκείνων που ελήφθησαν υπόψη προς άμεση απόδειξη, προς έμμεση απόδειξη και προς

συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων (ΑΠ 879/2014, ΑΠ 254/2013), από τις νόμιμα με επίκληση προσκομισθείσες από την ενάγουσα παρακάτω ένορκες βεβαιώσεις, ήτοι τη συνταχθείσα ενώπιον της συμβολαιογράφου Θεσσαλονίκης Ελισσάβετ Αντωνιάδου υπ' αριθμόν 4.000/01-03-2018 ένορκη βεβαίωση της Αικατερίνης Μαρκοπούλου και τη συνταχθείσα ενώπιον του συμβολαιογράφου Αθήνας Χρήστου Δανιά υπ' αριθμόν 108/28-02-2018 ένορκη βεβαίωση της Ελένης Δαδίκου, που λήφθηκαν, κατόπιν νομότυπης και εμπρόθεσμης, προ πέραν των δύο εργασίμων ημερών, κλήτευσης των καθ' ων - εναγόμενων, καθώς και από τις ομολογίες των διαδίκων, που περιέχονται στις έγγραφες προτάσεις που κατέθεσαν (άρθρ. 261 ΚΠολΔ), σε συνδυασμό με τα διδάγματα της κοινής πείρας, που λαμβάνονται υπόψη αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο (άρθρο 336 παρ. 4 ΚΠολΔ), αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά:

Δυνάμει της υπ' αριθμόν 10697/13-01-1986 πράξης του συμβολαιογράφου Θεσσαλονίκης Χρήστου Ιωάννη Βακαρέλλη, συστάθηκε η ανώνυμη εταιρεία με την επωνυμία «ΒΗΤΑ ΠΙ Ανώνυμη Εμπορική Εταιρεία» και με το διακριτικό τίτλο «ΒΗΤΑ ΠΙ Α.Ε.Ε», με αντικείμενο, μεταξύ άλλων, την εμπορία τυποποιημένων ζαχαρωδών προϊόντων, ψιλικών, χαρτικών, αναψυκτικών, ειδών διατροφής και συναφών ειδών, στο εσωτερικό και στο εξωτερικό και την αντιπροσώπευση οίκων του εξωτερικού ή του εσωτερικού και γενικά επιχειρήσεων που παράγουν ή εμπορεύονται τα ίδια ή παρεμφερή ή συναφή είδη (βλ. το νόμιμα με επίκληση προσκομισθέν από την ενάγουσα υπ' αριθμόν 207/27-01-1986 ΦΕΚ, Τεύχος ΑΕ και ΕΠΕ).

Δυνάμει του από 31-01-2014 πρακτικού συνεδρίασης της έκτακτης αυτόκλητης γενικής συνέλευσης των μετόχων της ανωτέρω εταιρείας, αποφασίστηκε, μεταξύ άλλων, η τροποποίηση της επωνυμίας της και μετονομάστηκε σε «ARISTA ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΒΙΟΤΕΧΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ» και το διακριτικό τίτλο «ARISTA Α.Ε.Β.Ε.», με σκοπό, μεταξύ άλλων, την αγορά και πώληση ειδών διατροφής και λοιπών ειδών σούπερ μάρκετ τόσο λιανικά όσο και χονδρικά (βλ. το νόμιμα με επίκληση προσκομισθέν από την ενάγουσα υπ' αριθμόν 1511/18-02-2014 ΦΕΚ, Τεύχος ΑΕ και ΕΠΕ). Δυνάμει του από 15-04-2016 πρακτικού της έκτακτης γενικής συνέλευσης των μετόχων της ίδιας ως άνω εταιρείας, τροποποιήθηκε εκ νέου η επωνυμία της σε «ARIVIA ΑΝΩΝΥΜΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ», με το διακριτικό τίτλο «ARIVIA Α.Β.Ε.Ε.» (βλ. τη νόμιμα με επίκληση προσκομισθείσα από την ενάγουσα υπ' αριθμόν πρωτοκόλλου 7331/28-04-2016 ανακοίνωση της υπηρεσίας «Γ.Ε.ΜΗ.» του Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου Θεσσαλονίκης). Την 18-05-2007, συστάθηκε η ομόρρυθμος εταιρεία με την επωνυμία «ΚΙΟΥΣΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ & ΣΙΑ Ο.Ε.» και τον ίδιο διακριτικό τίτλο, με εταίρους το νυν πρώτο εναγόμενο και τη σύζυγό του, Ελένη Μίχα. Έδρα της εταιρείας ορίστηκε ο δήμος Καλάμου και σκοπός της το λιανικό εμπόριο σούπερ μάρκετ, ειδών διατροφής γενικά, ειδών οινοπνευματωδών, καθώς και κάθε συναφής εργασία. Την ίδια ημερομηνία (18-05-2017), συστάθηκε μεταξύ των ίδιων εταίρων, με την ίδια έδρα και με τον ίδιο ακριβώς σκοπό, η ομόρρυθμη εταιρεία με την επωνυμία και το διακριτικό τίτλο «ΜΙΧΑ ΕΛΕΝΗ & ΣΙΑ Ο.Ε.», η οποία, όμως, με την από 07-07-2010 τροποποίηση του καταστατικού της, μετέφερε την έδρα της στους Αγίους Αποστόλους Καλάμου Αττικής (βλ. όλα τα σχετικά νόμιμα με επίκληση προσκομισθέντα από την ενάγουσα συμφωνητικά).

Δυνάμει του από 13-02-2013 ιδιωτικού συμφωνητικού, τροποποιήθηκε το καταστατικό της ανωτέρω ομόρρυθμης εταιρείας με την επωνυμία «ΚΙΟΥΣΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ & ΣΙΑ ΟΕ» και αποφασίστηκε η επέκταση του σκοπού της εταιρείας, ώστε να συμπεριλάβει το λιανικό εμπόριο σε μη εξειδικευμένα καταστήματα που πωλούν κυρίως τρόφιμα, ποτά ή καπνό (βλ. τη νόμιμα με επίκληση προσκομισθείσα από την ενάγουσα υπ' αριθμόν πρωτοκόλλου 76994/04-04-2013 ανακοίνωση της υπηρεσίας «Γ.Ε.ΜΗ.» του Επαγγελματικού Επιμελητηρίου Αθηνών). Στα πλαίσια του εταιρικού σκοπού αφενός της ενάγουσας εταιρείας αφετέρου της εταιρείας με την επωνυμία «ΚΙΟΥΣΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ & ΣΙΑ ΟΕ», που παρατέθηκαν

ανωτέρω, είχε αναπτυχθεί μεταξύ τους εμπορική συνεργασία, υπό την έννοια ότι η πρώτη πωλούσε στη δεύτερη αντικείμενα που εμπορευόταν (κυρίως είδη τροφίμων και είδη σούπερ μάρκετ), αντί συμφωνηθέντος κάθε φορά τιμήματος, που καταβαλλόταν είτε τοις μετρητοίς είτε με επιταγή, με αναγραφόμενη ημερομηνία έκδοσης την εκάστοτε συμφωνηθείσα ημερομηνία πληρωμής του τιμήματος των πωλούμενων ειδών. Για τον ανωτέρω σκοπό, η εταιρεία «ΚΙΟΥΣΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ & ΣΙΑ ΟΕ», την 31-12-2011, εξέδωσε την υπ' αριθμόν 48850380-9 τραπεζική επιταγή, που συρόταν σε τραπεζικό της λογαριασμό στην «Alpha Bank», ποσού 28.137,03 ευρώ, την οποία οπισθογράφησε στην ανωτέρω εταιρεία «ΜΙΧΑ ΕΛΕΝΗ & ΣΙΑ ΟΕ» και αυτή, με τη σειρά της, στη νυν ενάγουσα εταιρεία, η τελευταία δε αυτή στην εταιρεία με το διακριτικό τίτλο «ΜΑΚΤΙΝ Α.Ε.».

Αφότου η ανωτέρω επιταγή εμφανίστηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα, την 05-01-2012, προς πληρωμή δεν πληρώθηκε, λόγω έλλειψης αντίστοιχων διαθέσιμων κεφαλαίων (βλ. το νόμιμα με επίκληση προσκομισθέν από την ενάγουσα σώμα της επιταγής). Η τελευταία ως άνω κομίστρια αυτής εταιρεία με το διακριτικό τίτλο «ΜΑΚΤΙΝ Α.Ε.» στράφηκε κατά της ενάγουσας εταιρείας για την πληρωμή του ποσού της ανωτέρω ακάλυπτης επιταγής, το οποίο, αφού αυτή της κατέβαλε, κατέστη δικαιούχος του από αναγωγή.

Υπό την ιδιότητά της αυτή, η νυν ενάγουσα, κατόπιν της από 14-03-2012 αίτησής της, πέτυχε να εκδοθεί, σε βάρος τόσο της εκδότριας της επιταγής ως άνω ομόρρυθμης εταιρείας «ΚΙΟΥΣΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ & ΣΙΑ ΟΕ» όσο και της λήπτριας αυτής ομόρρυθμης εταιρείας «ΜΙΧΑ ΕΛΕΝΗ & ΣΙΑ ΟΕ» η υπ' αριθμόν 10628/10-05-2012 διαταγή πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, με την οποία οι δυο ανωτέρω καθ' ων εταιρείες (εκδότρια και λήπτρια της επιταγής) επιτάσσονταν να καταβάλουν στην τότε αιτούσα (νυν ενάγουσα) το ποσό των 28.137,03 ευρώ για το κεφάλαιο της επιταγής, με το νόμιμο τόκο από την επόμενη της εμφάνισής της προς πληρωμή, ήτοι από 06-01-2012 και μέχρι την ολοσχερή εξόφλησή της, πλέον ποσού 478 ευρώ για δικαστική δαπάνη για την έκδοση της διαταγής πληρωμής.

Την 29-06-2012, επιδόθηκε στην εταιρεία «ΚΙΟΥΣΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ & ΣΙΑ ΟΕ» ακριβές αντίγραφο του α' απογράφου εκτελεστού της ανωτέρω διαταγής πληρωμής, με τη σε αυτό από 08-06-2012 επιταγή προς εκτέλεση, με την οποία η καθ' ης επιτασσόταν να καταβάλει στη νυν ενάγουσα εταιρεία συνολικά το ποσό των 29.752,68 ευρώ, έκτων οποίων ποσό 28.137,03 ευρώ για το επιδικασθέν οφειλόμενο κεφάλαιο, ποσό 1.042,65 ευρώ για τους επιδικασθέντες τόκους από την επόμενη της εμφάνισης προς πληρωμή της προαναφερθείσας τραπεζικής επιταγής και μέχρι την 08-06-2012, ποσό 478 ευρώ για επιδικασθείσα δικαστική δαπάνη, ποσό 50 ευρώ για την κοινοποίηση και την κατάθεση της επιταγής προς εκτέλεση, ποσό 5 ευρώ για την έκδοση και τη χαρτοσήμανση του αντιγράφου της και ποσό 40 ευρώ για τη σύνταξη της επιταγής προς εκτέλεση, όλα δε τα ποσά αυτά, πλην του κονδυλίου των τόκων, με το νόμιμο τόκο υπερημερίας από την επόμενη της επίδοσης της εν λόγω επιταγής προς πληρωμή και μέχρι την ολοσχερή εξόφληση (βλ. τη νόμιμα με επίκληση προσκομισθείσα από την ενάγουσα υπ' αριθμόν 3845Δ729- 06-2012 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Αθηνών Δημητρίου Δημάκη).

Το ανωτέρω ακριβές αντίγραφο του α' απογράφου εκτελεστού της προαναφερθείσας διαταγής πληρωμής επιδόθηκε στην εταιρεία «ΚΙΟΥΣΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ & ΣΙΑ ΟΕ», για δεύτερη φορά, την 14-02-2013 (βλ. τη νόμιμα με επίκληση προσκομισθείσα από την ενάγουσα υπ' αριθμόν 7702Δ714-02-2013 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Αθηνών Δημητρίου Δημάκη).

Την 31-03-2014, επιδόθηκε εκ νέου στην εταιρεία «ΚΙΟΥΣΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ & ΣΙΑ ΟΕ» ακριβές αντίγραφο του α' απογράφου εκτελεστού της ανωτέρω διαταγής πληρωμής, με τη σε αυτό από 24-03-2014 επιταγή προς εκτέλεση, με την οποία, αφότου αφαιρέθηκε ποσό ύψους 2.500 ευρώ, που είχε καταβληθεί την 09-07-

2012, και ποσό ύψους 500 ευρώ, που είχε καταβληθεί την 10-03-2014, τα οποία καταλογίστηκαν πρώτα στα έξοδα ύψους 573 ευρώ, όπως αυτά αναλύθηκαν στην ανωτέρω από 08-06-2012 επιταγή προς εκτέλεση, και, στη συνέχεια, στους τόκους υπερημερίας, η καθ' ης επιτασσόταν να καταβάλει στη νυν ενάγουσα εταιρεία συνολικά το ποσό των 29.973,19 ευρώ, εκ των οποίων ποσό 28.137,03 ευρώ για το επιδικασθέν οφειλόμενο κεφάλαιο, ποσό 1.711,61 ευρώ για τους επιδικασθέντες τόκους από την επόμενη της εμφάνισης προς πληρωμή της προαναφερθείσας τραπεζικής επιταγής και μέχρι την 24-03-2014, ποσό 50 ευρώ για την κοινοποίηση της επιταγής προς εκτέλεση, ποσό 5 ευρώ για την έκδοση και τη χαρτοσήμανση του αντιγράφου της και ποσό 40 ευρώ για τη σύνταξη της επιταγής προς εκτέλεση, όλα δε τα ποσά αυτά, πλην του κονδυλίου των τόκων, με το νόμιμο τόκο υπερημερίας από την επόμενη της επίδοσης της εν λόγω επιταγής προς εκτέλεση και μέχρι την ολοσχερή εξόφληση (βλ. τη νόμιμα με επίκληση προσκομισθείσα από την ενάγουσα υπ' αριθμόν 828E731-03-2014 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Αθηνών Δημητρίου Δημάκη).

Κατά της ανωτέρω διαταγής πληρωμής, η εταιρεία «ΚΙΟΥΣΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ & ΣΙΑ ΟΕ» δεν άσκησε κανένα ένδικο βοήθημα, με συνέπεια η εξ αυτής απορρέουσα ως άνω απαίτηση της νυν ενάγουσας, η οποία, όπως εξηγήθηκε, κατόπιν των διαδοχικών επιδόσεων του α' εκτελεστού απογράφου της ως άνω διαταγής πληρωμής, μετά των από 08-06-2012 και 24-03-2014 επιταγών προς εκτέλεση, και των γενόμενων καταβολών, ανήλθε στο ποσό των 29.973,19 ευρώ, να καταστεί τελεσίδικη. Έπειτα, η νυν ενάγουσα, με την από 07-04-2014 εξώδικη δήλωσή της, κατάσχεσε αναγκαστικά στα χέρια της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «ΑΝΕΔΗΚ ΚΡΗΤΙΚΟΣ ΑΕ» κάθε κατ' αυτής χρηματική απαίτηση της παραπάνω εταιρείας «ΚΙΟΥΣΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ & ΣΙΑ ΟΕ» και του Γεωργίου Κιούση (νυν πρώτου εναγόμενου), υφιστάμενη, απαιτητή, ήδη ληξιπρόθεσμη, ή μη, καθώς και κάθε χρηματική απαίτηση μελλοντική, της οποίας δικαιούχοι είναι οι δύο ως άνω οφειλέτες της και βρίσκεται στα χέρια της παραπάνω εταιρείας «ΑΝΕΔΗΚ ΚΡΗΤΙΚΟΣ ΑΕ», από οποιαδήποτε αιτία και αν προέρχεται, που υφίσταται ή πρόκειται να προκύψει, δυνάμει οποιασδήποτε έννομης σχέσης και αιτίας μεταξύ των δύο ανωτέρω οφειλετών και της προαναφερθείσας καθ' ης η κατάσχεση εταιρείας, και μέχρι του παραπάνω ποσού των 29.973,19 ευρώ, με το νόμιμο τόκο, μέχρι την ημέρα της εξόφλησής του.

Η ανωτέρω από 07-04-2014 εξώδικη δήλωση της νυν ενάγουσας επιδόθηκε τόσο στην εταιρεία «ΑΝΕΔΗΚ ΚΡΗΤΙΚΟΣ ΑΕ» (βλ. τη νόμιμα με επίκληση προσκομισθείσα από την ενάγουσα υπ' αριθμόν 1113/11-04-2014 έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας του Πρωτοδικείου Αθηνών Νίκης Μπινιάρη) όσο και στους οφειλέτες της, δηλ. την ομόρρυθμη εταιρεία «ΚΙΟΥΣΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ & ΣΙΑ ΟΕ» και το Γεώργιο Κιούση (βλ. τις νόμιμα με επίκληση προσκομισθείσες από την ενάγουσα από 16-04-2014 υπ' αριθμούς 999Ε' και 1.000Ε' εκθέσεις επίδοσης, αντίστοιχα, του παραπάνω δικαστικού επιμελητή Δημητρίου Δημάκη).

Περαιτέρω, την 26-05-2014, καταχωρίστηκε στο «Γ.Ε.ΜΗ» του Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου Αθηνών η με αριθμό 1514/14-05-2014 πράξη της συμβολαιογράφου Αλίκης Κωνσταντίνου Τζαβελάκου περί σύστασης της εταιρείας περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΙΡΗΝΗ ΚΙΟΥΣΗ ΜΟΝΟΠΡΟΣΩΠΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ» και το διακριτικό τίτλο «R.K TOP MON. Ε.Π.Ε.» (νυν δεύτερης εναγόμενης). Διαχειρίστρια της εταιρείας ορίστηκε η μοναδική εταίρος, Ειρήνη Κιούση του Γεωργίου και της Ελένης (νυν τρίτη εναγόμενη), έδρα της εταιρείας ορίστηκε τοπικά η περιφέρεια της δημοτικής κοινότητας Καλάμου, της δημοτικής ενότητας Καλάμου, του δήμου Ωρωπού, της περιφερειακής ενότητας Ανατολικής Αττικής, της περιφέρειας Αττικής, του νομού Αττικής, με γραφεία επί της πλατείας Καλάμου, ενώ σκοπός της ορίστηκε (α) η εμπορία ειδών υπεραγοράς (super market), δηλαδή ειδών διατροφής, ένδυσης, πάσης φύσης ειδών οικιακής χρήσης, βιβλιοπωλείου και άλλων συναφών ειδών, και (β) η εμπορία των παραπάνω ειδών για λογαριασμού τρίτου έναντι

προμήθειας και η εν γένει αντιπροσώπευση οίκων του εξωτερικού ή εσωτερικού σχετικών με τα παραπάνω είδη (βλ. την υπ' αριθμόν πρωτοκόλλου 48675/29-05-2014 ανακοίνωση της υπηρεσίας «Γ.Ε.ΜΗ.» του Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου Αθηνών και το υπ' αριθμόν 5149/30-05-2014 ΦΕΚ, Τεύχος ΑΕ και ΕΠΕ). Εξάλλου, αποδείχθηκε ότι μεταβιβάστηκε η επιχείρηση σούπερ μάρκετ που λειτουργούσε η ομόρρυθμη εταιρεία «ΚΙΟΥΣΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ & ΣΙΑ ΟΕ» στη νυν δεύτερη εναγόμενη εταιρεία «ΕΙΡΗΝΗ ΚΙΟΥΣΗ ΜΟΝΟΠΡΟΣΩΠΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ», καθώς διατηρήθηκε η ταυτότητα της οικονομικής μονάδας και μεταβλήθηκε μόνο ο φορέας λειτουργίας της.

Η διατήρηση της ταυτότητας της μεταβιβασθείσας από τη μια στην άλλη νομική οντότητα επιχείρησης καταδεικνύεται από πλήθος στοιχείων: καταρχάς, συγκρίνοντας τα καταστατικά των δύο εταιρειών, δηλ. της μεταβιβάζουσας ομόρρυθμης εταιρείας «ΚΙΟΥΣΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ & ΣΙΑ ΟΕ» και της αποκτώσας νυν δεύτερης εναγόμενης εταιρείας, προκύπτει ότι τούτα κατ' ουσία ταυτίζονται και ο εταιρικός σκοπός αμφότερων των εταιρειών συνίσταται στο λιανικό εμπόριο ειδών διατροφής και, γενικότερα, super market. Ευθύς εξαρχής, η αποκτώσα νυν δεύτερη εναγόμενη εταιρεία έκανε χρήση των εγκαταστάσεων, όπου δραστηριοποιούταν η ανωτέρω μεταβιβάσασα ομόρρυθμη εταιρεία, δηλ. το ευρισκόμενο στην πλατεία Καλάμου Αττικής κατάστημα. Ακόμη και ο αριθμός της σταθερής τηλεφωνικής σύνδεσης των δύο εταιρειών παρέμεινε ο ίδιος.

Με βάση τη σχετική νόμιμα με επίκληση προσκομισθείσα από την ενάγουσα εκτύπωση από ιστοσελίδα τηλεφωνικού καταλόγου, ο τηλεφωνικός αριθμός 2295062669 ανήκει στο ευρισκόμενο στον Κάλαμο Αττικής σούπερ μάρκετ του Γεωργίου Κιούση, ενώ, με βάση την, επίσης, από την ενάγουσα νόμιμα με επίκληση προσκομισθείσα από 27-04-2017 απόδειξη λιανικής πώλησης που εκδόθηκε από τη δεύτερη εναγόμενη εταιρεία, ο ίδιος τηλεφωνικός αριθμός ανήκει πλέον σε αυτήν, που λειτουργεί την επιχείρηση σούπερ μάρκετ στο ίδιο μέρος (στην πλατεία Καλάμου Αττικής). Επίσης, σημαντικό στοιχείο που καταδεικνύει ότι η δεύτερη εναγόμενη εταιρεία αποτελεί συνέχεια της ίδιας επιχείρησης που λειτουργούσε η ανωτέρω ομόρρυθμη εταιρεία «ΚΙΟΥΣΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ & ΣΙΑ ΟΕ» αποτελεί το γεγονός ότι αμφότερες είχαν ενταχθεί με το σύστημα της σύμβασης δικαιόχρησης («franchise») στο δίκτυο καταστημάτων των σούπερ μάρκετ «ΚΡΗΤΙΚΟΣ».

Εξυπακούεται ότι από τη μία εταιρεία μεταβιβάστηκαν στην άλλη όλα τα εμπορεύματα (είδη διατροφής κλπ.), αλλά και ο εξοπλισμός (λ.χ. ταμειακές μηχανές) της ασκούμενης ως άνω επιχείρησης, αλλά, επιπλέον, και όλα τα σχετιζόμενα με την εν λόγω επιχείρηση άυλα αγαθά, ιδίως το σήμα, τα διακριτικά γνωρίσματα, η φήμη, η τεχνογνωσία, η οργάνωση και η πελατεία. Εφόσον η επιχείρηση συνέχισε να ασκείται στο ίδιο κατάστημα, με τα ίδια προϊόντα και προπαντός εντός του ίδιου δικτύου σούπερ μάρκετ «ΚΡΗΤΙΚΟΣ», πιθανότατα, κανείς από τους πελάτες δεν αντιλήφθηκε την αλλαγή του ιδιοκτησιακού καθεστώτος και όλοι να είχαν την πεποίθηση ότι ψωνίζουν από την ίδια εταιρεία. Η σύγχυση επιτείνεται από το γεγονός ότι η ομόρρυθμη εταιρεία «ΚΙΟΥΣΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ & ΣΙΑ ΟΕ» διαλύθηκε μόλις την 15-09-2015 (βλ. τη σχετική νόμιμα με επίκληση προσκομισθείσα από την ενάγουσα με αριθμό πρωτοκόλλου 38280/25-09-2015 ανακοίνωση της υπηρεσίας «Γ.Ε.ΜΗ.» του Επαγγελματικού Επιμελητηρίου Αθήνας). Επομένως, με δεδομένο ότι δεν προσκομίζεται τροποποίηση του εταιρικού καταστατικού της ανωτέρω ομόρρυθμης εταιρείας, που να έχει ως αντικείμενο την οιαδήποτε μεταβολή της έδρας της, από τη σύστασή της (το 2007) έως τη λύση της (το 2015), συνάγεται ότι οι δύο εταιρείες, δηλ. η μεταβιβάσασα ομόρρυθμη και η αποκτώσα μονοπρόσωπη ΕΠΕ φέρονται να λειτουργούσαν (παράλληλα) στο ίδιο, ευρισκόμενο στην πλατεία Καλάμου Αττικής, κατάστημα για το χρονικό διάστημα από το Μάιο του 2014, οπότε συστάθηκε η νυν δεύτερη εναγόμενη, έως το Σεπτέμβριο του 2015, οπότε λύθηκε η παραπάνω ομόρρυθμη εταιρεία, δηλ. για χρονικό διάστημα ενάμιση περίπου έτους. Το ζήτημα αυτό συναρτάται

άμεσα με το θέμα του χρόνου της σύμβασης μεταβίβασης της επιχείρησης από τη μία στην άλλη εταιρεία.

Ο χρόνος αυτός δεν αναφέρεται ούτε προκύπτει ότι καταρτίστηκε οποιοδήποτε συναφές συμφωνητικό, πλην, όμως, όπως αναφέρθηκε στη μείζονα σκέψη, τούτο δεν είναι απαραίτητο, καθώς η μεταβίβαση της επιχείρησης δύναται να είναι άτυπη, είναι αδιάφορο, αν η σχετική ενοχική / υποσχετική σύμβαση είναι έγκυρη ή άκυρη, ακόμη και αν τούτη έχει καταρτιστεί, αλλά αρκεί να έλαβε χώρα η εμπράγματη μεταβίβαση των κατ' ιδία στοιχείων που απαρτίζουν την επιχείρηση, για καθένα από τα οποία πρέπει να τηρηθεί ο τρόπος που αρμόζει, δηλαδή, εν προκειμένω, εφόσον πρόκειται, κατά κύριο λόγο, για κινητά πράγματα (εμπορεύματα κλπ.) παράδοσή τους. Όσο δε αφορά το αντάλλαγμα, έναντι του οποίου συμφωνήθηκε η μεταβίβαση, ούτε τούτο αναφέρεται στην αγωγή, παρά μόνο ότι δεν ήταν επαρκές, πλην, όμως, όπως, επίσης, εξηγήθηκε στη μείζονα σκέψη, είναι αδιάφορο, αν η αιτία της μεταβίβασης είναι χαριστική ή επαχθής.

Το κρίσιμο στοιχείο είναι η πραγματοποίηση της μεταβίβασης της επιχείρησης, δηλ. αρκεί μόνο ότι τούτη έχει συντελεστεί, γεγονός που, στην υπό εξέταση περίπτωση, έχει οπωσδήποτε συμβεί, καθώς η ενταγμένη στο δίκτυο των σούπερ μάρκετ «ΚΡΗΤΙΚΟΣ» επιχείρηση στην πλατεία Καλάμου Αττικής συνέχισε αδιάκοπα να λειτουργεί (δεν προκύπτει οποιαδήποτε διακοπή). Επομένως, από τη στιγμή που η μεταβίβασα ως άνω ομόρρυθμη εταιρεία λύθηκε την 15-09-2015, η μεταβίβαση των επιμέρους στοιχείων της επιχείρησης, η οποία είχε ξεκινήσει, το νωρίτερα, από την 14-05-2014, όταν δηλ. συστάθηκε η αποκτώσα νυν δεύτερη εναγόμενη εταιρεία, ολοκληρώθηκε τότε, δηλ. την 15-09-2015. Από κει και πέρα, το πότε ακριβώς έλαβε χώρα η μεταβίβαση ενός εκάστου στοιχείου της επιχείρησης, δεν έχει ιδιαίτερη σημασία, ούτε ασκεί καμία επιρροή στο ορισμένο ή στη βασιμότητα της αγωγής, υπό την έννοια ότι, οποτεδήποτε εντός του χρονικού διαστήματος από το Μάιο του 2014 έως το Σεπτέμβριο του 2015 και αν έλαβε (ή και αν λάμβανε, αν πρόκειται για περισσότερες επιμέρους πράξεις) χώρα η εν λόγω μεταβίβαση της επιχείρησης και των στοιχείων που την απαρτίζουν, το επίμαχο χρέος, ύψους 17.974,61 ευρώ, δεν είχε απλά γεννηθεί και καταστεί ληξιπρόθεσμο και απαιτητό, αλλά τούτο είχε, ήδη από το Μάιο του 2012, δυνάμει της προαναφερθείσας υπ' αριθμόν 10628/10-05-2012 διαταγής πληρωμής, αναγνωριστεί δικαστικά. Εν προκειμένω, η δεύτερη εναγόμενη εταιρεία, εκπροσωπούμενη από τη μοναδική διαχειρίστριά της - τρίτη εναγόμενη, γνώριζε ότι της μεταβιβάστηκε η επιχείρηση στο σύνολό της.

Η γνώση απορρέει από την πολύ στενή συγγενική σχέση μεταξύ της νόμιμης εκπροσώπου της δεύτερης εναγόμενης και του διαχειριστή της μεταβιβάσασας ανωτέρω ομόρρυθμης εταιρείας, δηλ. σχέση θυγατέρας προς πατέρα. Η μικρή, κατά το χρόνο της μεταβίβασης της επιχείρησης ηλικία της τρίτης εναγόμενης (μόλις 21 ετών) και η μέχρι τότε απειρία της από τη συναλλακτική πρακτική δεν αναιρεί τη γνώση της, καθώς πρόκειται για απλό ζήτημα, η κατανόηση δηλ. του ότι μεταβιβάζεται εν τοις πράγμασι μία επιχείρηση σούπερ μάρκετ από μία εταιρεία σε άλλη. Σε κάθε δε περίπτωση, όπως εκτέθηκε στη νομική σκέψη, εφόσον πρόκειται για μεταβίβαση επιχείρησης, η γνώση του αποκτώντα προκύπτει από αυτήν την ίδια τη σύμβαση και, ως εκ τούτου, δεν παρίσταται ανάγκη να γίνει ιδιαίτερη επίκληση και απόδειξη αυτής.

Ως εκ περισσού αναφέρεται ότι, λόγω της στενής ανωτέρω συγγενικής σχέσης μεταξύ των νόμιμων εκπροσώπων των δύο εταιρειών (μεταβιβάσασας και αποκτώσας), η δεύτερη εναγόμενη (εκπροσωπούμενη νόμιμα από την τρίτη εναγόμενη) ήταν σε γνώση του επίδικου χρέους. Τέτοια γνώση, όμως, ούτως ή άλλως δεν απαιτείται, αλλά αρκεί το χρέος, κατά το χρόνο της μεταβίβασης, να ήταν

γεγεννημένο, προϋπόθεση που, όπως αμέσως παραπάνω εξηγήθηκε, ισχύει. Από την ανάλυση που προηγήθηκε κατέστη σαφές ότι, με βάση και τα αναλυτικά διαλαμβανόμενα στη μείζονα σκέψη που παρατέθηκε, πληρούνται όλοι οι όροι για τη θεμελίωση της ευθύνης της αποκτώσας την επιχείρηση νυν δεύτερης εναγόμενης εταιρείας, όσον αφορά το προαναφερθέν χρέος της μεταβιβάσας ως άνω ομόρρυθμης εταιρείας, ύψους 17.974,61 ευρώ, βάσει της διάταξης του άρθρου 479 ΑΚ. Ας σημειωθεί ότι, κατά τα υποστηριζόμενα με τις προτάσεις της ενάγουσας (βλ. στη σ. 11) και με την εκεί παρατιθέμενη μεθοδολογία και συλλογιστική, η αξία της επιχείρησης που μεταβιβάστηκε, εάν συνεκτιμηθούν τα υλικά και τα άυλα περιουσιακά της στοιχεία (πελατολόγιο, φήμη, πίστη των πελατών στην επιχείρηση) ανέρχεται στο ποσό των 29.923,10 ευρώ. Καταρχάς, πρέπει να επισημανθεί ότι επιτρεπτά το στοιχείο αυτό διευκρινίζεται με τις προτάσεις της ενάγουσας, καθώς, όπως εξηγήθηκε στη νομική σκέψη, ούτε η μνεία ούτε και η αξία ενός προς ένα των επιμέρους μεταβιβασθέντων περιουσιακών στοιχείων αποτελεί εκ των αναγκαίων για το ορισμένο της αγωγής στοιχείο, καθόσον η μέχρι την αξία αυτών ευθύνη του αποκτώντα προβάλλεται μόνο κατ' ένσταση από τον τελευταίο.

Κατά δεύτερο λόγο, εν προκειμένω, η αποκτώσα - δεύτερη εναγόμενη εταιρεία δεν προβάλλει κανέναν απολύτως ισχυρισμό, είτε με τη μορφή άρνησης είτε ένστασης, με τον οποίο να αμφισβητεί ειδικά και ορισμένα την ανωτέρω υπολογισθείσα από την ενάγουσα συνολική αξία της μεταβιβασθείσας επιχείρησης. Από τη σιωπή δε αυτή της δεύτερης εναγόμενης (και όλων γενικά των εναγόμενων, αφού καταθέτουν κοινές προτάσεις), κατά συνδυαστική εφαρμογή των άρθρων 261 και 352 ΚΠολΔ, το Δικαστήριο συνάγει ομολογία της (τους) ως προς το στοιχείο αυτό, δηλ. την αξία της μεταβιβασθείσας επιχείρησης. Εφόσον δε το επίμαχο χρέος είναι μικρότερο της αξίας της επιχείρησης που μεταβιβάστηκε και, επιπρόσθετα, η δεύτερη εναγόμενη (και, εν γένει, οι εναγόμενοι) δεν ισχυρίζεται (ισχυρίζονται) ότι έχει (έχουν) ικανοποιήσει οποιοδήποτε άλλο δανειστή χρέους απορρέοντος από τη μεταβιβασθείσα επιχείρηση, πρέπει να γίνει δεκτή η ευθύνη της δεύτερης εναγόμενης, βάσει της ανωτέρω διάταξης του άρθρου 479 ΑΚ και ως προς το προαναφερθέν ποσό των 17.974,61 ευρώ.

Προκειμένου οι εναγόμενοι να αποκρούσουν την αγωγή, προβάλλουν την εκ του άρθρου 281 ΑΚ ένσταση καταχρηστικής άσκησης δικαιώματος, στηριζόμενη στο σκεπτικό ότι, εφόσον η ενάγουσα είχε κατάσχει αναγκαστικά στα χέρια της εταιρείας «ΑΝΕΔΗΚ ΚΡΗΤΙΚΟΣ ΑΕ» συνολικό ποσό 11.998,58 ευρώ, δημιουργήθηκε στους εναγόμενους η πεποίθηση πως δεν υπάρξει από μέρους της ενάγουσας άλλη δικαστική ενέργεια, ιδίως από τη στιγμή που η εν λόγω κατάσχεση έχει και μελλοντικές συνέπειες.

Ο ισχυρισμός, όμως, αυτός των εναγόμενων τυγχάνει προδήλως αβάσιμος και, ως εκ τούτου, απορριπτέος, γιατί η μερική ικανοποίηση της απαίτησης της ενάγουσας δεν ήταν πρόσφορη να δημιουργήσει την πεποίθηση στους εναγόμενους ότι η ενάγουσα θα απείχε από τη δικαστική διεκδίκηση του υπολοίπου της αξίωσής της, ούτε υπήρχαν, αλλά ούτε και οι εναγόμενοι επικαλούνται, άλλα πρόσθετα στοιχεία, από τα οποία να προκύπτει αδράνεια της ενάγουσας, αναφορικά με τη δικαστική διεκδίκηση του ποσού αυτού, τουναντίον, από τη στιγμή που η μελλοντική ικανοποίηση του υπολειπόμενου ποσού από την κατάσχεση που επιβλήθηκε στα χέρια τρίτου ήταν αβέβαιη και επισφαλής, οι εναγόμενοι θα έπρεπε να αναμένουν την άσκηση της υπό κρίση αγωγής. Συνεπώς, η υπό κρίση αγωγή πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή ως προς τη δεύτερη εναγόμενη και να υποχρεωθεί τούτη να καταβάλει στην ενάγουσα το ποσό των 17.974,61 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επόμενη της επίδοσης της αγωγής και μέχρι την πλήρη και ολοσχερή εξόφληση.

Παρά το ότι πρόκειται για εμπορική διαφορά, η απόφαση δεν θα κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή και το σχετικό παρεπόμενο αίτημα της ενάγουσας θα απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμο, καθώς από τις

ετήσιες οικονομικές καταστάσεις της δεύτερης εναγόμενης εταιρείας για τη χρήση 01-01-2015 - 31-12-2015, τις οποίες νόμιμα με επίκληση προσκομίζει η ενάγουσα (βλ. την υπ' αριθμόν πρωτοκόλλου 495263/02-11-2017 ανακοίνωση της υπηρεσίας «Γ.Ε.ΜΗ.» του Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου Αθηνών), η δεύτερη εναγόμενη εταιρεία τυγχάνει κερδοφόρα, άρα, συνεπώς, δεν ανακύπτει ζήτημα αφερεγγυότητάς της, με συνέπεια να κρίνεται ότι η καθυστέρηση στην εκτέλεση της απόφασης δεν θα προκαλέσει σημαντική ζημία στην ενάγουσα. Κατόπιν σχετικού δε υποβληθέντος αιτήματος της ενάγουσας, μέρος των δικαστικών της εξόδων, ανάλογο του βαθμού της νίκης της (άρθρο 178 παρ. 1 ΚΠολΔ) θα επιβληθεί σε βάρος της δεύτερης εναγόμενης, ενώ, εφόσον δεν υποβλήθηκε από την ενάγουσα κατάλογος των δικαστικών της εξόδων, τούτα, με βάση το άρθρο 191 παρ. 2 ΚΠολΔ, θα εκκαθαριστούν, με βάση τον ισχύοντα Κώδικα περί Δικηγόρων, κατά τα κατωτέρω ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό της παρούσας.

Επίσης, η αγωγή απορρίπτεται στο σύνολό της (ως νομικά αβάσιμη, όπως εξηγήθηκε) ως προς τον πρώτο και την τρίτη εκ των εναγόμενων και, κατόπιν σχετικού υποβληθέντος αιτήματος τους, πρέπει να επιβληθεί σε βάρος της ενάγουσας το σύνολο των δικαστικών τους εξόδων, με βάση το άρθρο 176 ΚΠολΔ, τα οποία, με ανάλογη εφαρμογή του άρθρου 180 παρ. 1 ΚΠολΔ, στην περίπτωση που νικήσουν περισσότεροι ομόδοκοι (εν προκειμένω, εναγόμενοι) θα επιμεριστούν κατά ίσα, μεταξύ τους, μέρη, ενώ, λόγω μη υποβολής από αυτούς καταλόγου εξόδων, τούτα, με βάση το άρθρο 191 παρ. 2 ΚΠολΔ, θα εκκαθαριστούν, με βάση τον ισχύοντα Κώδικα περί Δικηγόρων, κατά τα κατωτέρω ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό της παρούσας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΣ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την αγωγή ως προς τον πρώτο εναγόμενο και ως προς την τρίτη εναγόμενη.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ στην ενάγουσα το σύνολο των δικαστικών εξόδων του πρώτου εναγόμενου και της τρίτης εναγόμενης, επιμεριζόμενων τούτων μεταξύ τους κατά ίσα μέρη, τα οποία ορίζει στο συνολικό ποσό των τετρακοσίων εξήντα ευρώ (460€).

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή ως προς τη δεύτερη εναγόμενη.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τη δεύτερη εναγόμενη να καταβάλει στην ενάγουσα το ποσό των δεκαεπτά χιλιάδων εννιακοσίων εβδομήντα τεσσάρων ευρώ και εξήντα ενός λεπτών του ευρώ (17.974,61€), με το νόμιμο τόκο από την επόμενη της επίδοσης της αγωγής και μέχρι την πλήρη και ολοσχερή εξόφληση.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ στη δεύτερη εναγόμενη μέρος των δικαστικών εξόδων της ενάγουσας, τα οποία ορίζει στο ποσό των εννιακοσίων δέκα ευρώ (910€).

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, χωρίς να παρευρίσκονται οι διάδικοι και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους, την 03/06/2020.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Σχόλιο

Η απόφαση αναλύει εμπεριστατωμένα ότι μεταβιβάσεις επιχειρήσεων που υπάγονται στο πραγματικό των άρθρων 479 και 939 ΑΚ δεν συνιστούν αδικοπραξία των άρθρων 914 ή 919 ΑΚ άνευ εταίρου. Για να

συνιστά μια ενοχική σύμβαση μεταξύ των συμβαλλομένων αδικοπραξία έναντι τρίτου θα πρέπει να αποδειχθεί συμπαιγνία που συνίσταται τόσο η ευθύνη του οφειλέτη, όσο και η γνώση του τρίτου. Η προϋπόθεση αυτή έρχεται σε αντίθεση με τον αμέσως επόμενο συλλογισμό:

Επειδή, η ευθύνη του τρίτου είναι περιορισμένη και αυτούσια, συνεπάγεται ότι ο τρίτος που λαμβάνει την επιχείρηση, ευθύνεται μέχρι το ύψος της περιουσίας που έλαβε και ανεξάρτητα από τη γνώση του. Επομένως, δεν απαιτείται πραγματική γνώση του τρίτου, αλλά η ίδια η μεταβίβαση της επιχείρησης τεκμαίρει τη γνώση και δημιουργεί αντικειμενική ευθύνη.

Ιδιαίτερα, η ευθύνη του τρίτου πρέπει να είναι αντικειμενική στην μεταβίβαση επιχειρήσεων και όχι άλλων περιουσιακών στοιχείων, όπως κινητών ή ακόμη και ακινήτων.

Όσον αφορά τη μεταβίβαση επιχείρησης, κρίσιμα είναι τα εξής:

1. η μεταβίβαση υλικών στοιχείων και η αξία τους
2. η μεταβίβαση άυλων στοιχείων και η αξία τους
3. η απασχόληση σημαντικού μέρους του εργατικού δυναμικού της μεταβιβαζόμενης επιχείρησης από το νέο επιχειρηματία
4. η μεταβίβαση της πελατείας
5. ο βαθμός ομοιότητας των δραστηριοτήτων και
6. η διάρκεια της ενδεχόμενης διακοπής των δραστηριοτήτων αυτών.

Ακόμη, η απόφαση υποστηρίζει ότι η ματαίωση ή η δυσχέραση της ικανοποίησης του δανειστή, λόγω μεταβίβασης εκ μέρους του οφειλέτη σε τρίτον περιουσίας ή επιχείρησης, ρυθμιζόμενη ειδικά από το άρθρο 479 ΑΚ, δεν αποτελεί και αδικοπραξία, υπό την έννοια του άρθρου 914 ή 919 ΑΚ, διότι η τασσόμενη από το Νόμο συνέπειά της δεν είναι η αποζημίωση, αλλά η εκ του Νόμου και έως την αξία της μεταβιβαζόμενης περιουσίας ή επιχείρησης σωρευτική εις ολόκληρον αναδοχή χρέους και η γένεση παθητικής εις ολόκληρον ενοχής μεταξύ μεταβιβάζοντα - αρχικού οφειλέτη και αποκτώντα - νέου οφειλέτη».

Αν και ο συλλογισμός είναι ορθός, δηλαδή κάθε μεταβίβαση επιχείρησης δεν συνιστά άνευ ετέρου αδικοπραξία, η παραδοχή στην οποία στηρίζεται είναι λανθασμένη. Κάθε μεταβίβαση δεν συνιστά αδικοπραξία, επειδή τα στοιχεία που απαιτούνται για να πληρωθεί το πραγματικό του κανόνα δικαίου στην αδικοπραξία είναι περισσότερα από την απλή ενδοσυμβατική ευθύνη.

Το ορθό είναι ότι η ευθύνη από τη μεταβίβαση επιχείρησης είναι αυτοτελής και περιορίζεται στην αξία της μεταβιβαζόμενης επιχείρησης και ότι σε περίπτωση αδικοπραξίας η αποζημίωση που μπορεί να επιβληθεί είναι ανεξάρτητη από την περιουσία της μεταβιβαζόμενης επιχείρησης.

Τέλος, η σχολιαζόμενη απόφαση οδηγείται στο εξής άτοπο: ενώ η νέα εταιρεία ευθύνεται για αποζημίωση της ενάγουσας λόγω μεταφοράς επιχείρησης από την οφειλέτρια στη νέα επιχείρηση και εναγομένη στην παρούσα βάσει οργανωμένου σχεδίου, απαλλάσσει τα φυσικά πρόσωπα της αδικοπρακτικής τους ευθύνης, ωσάν οι εταιρείες να διοικούνται και να ιδρύονται αυτόνομα χωρίς τη συμμετοχή φυσικών προσώπων, τα οποία είναι και τα μόνα που μπορούν να αδικοπρακτούν.

Κωστής Κριμίζης

Δικηγόρος Αθηνών & Νέας Υόρκης